

УДК 327.56+327.5

Сенк А., проф.

Державний професійно-технічний університет імені професора Едварда Ф. Щепаника у Сувалках, Польща

НЕВДАЛІ СПРОБИ МИРНИХ ПЕРЕГОВОРІВ ПІСЛЯ ЗБРОЙНОГО НАПАДУ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ НА УКРАЇНУ

Анотація. Це дослідження присвячене складним мирним переговорам, які веде американська сторона з метою укладення миру в російсько-українському конфлікті. Був показаний нігілізм міжнародного права перед обличчям переваг, які випливають із сировинних ресурсів атакованої країни. Також було продемонстровано, що Європейський Союз слабкий у переговорах і що це питання залишилося на відкуп світовому гегемону – Сполученим Штатам. У ньому також представлено вимоги, які має виконати Україна, щоб приєднатися до Європейського співтовариства.

Ключові слова: російсько-український конфлікт, мирні переговори, США, Європейський Союз, Верховний представник із закордонних справ і політики безпеки

dr. Sęk A.

Prof. Edward F. Szczepanik State Vocational University in Suwałki, Poland

UNSUCCESSFUL ATTEMPTS TO NEGOTIATE PEACE AFTER THE ARMED ATTACK OF THE RUSSIAN FEDERATION ON UKRAINE

Abstract. This study is devoted to the difficult peace negotiations conducted by the American side aimed at concluding peace in the Russian-Ukrainian conflict. It shows the nihilism of international law in the face of the benefits resulting from the raw material resources of the attacked country. It also proves the weakness of the European Union in negotiations and leaving this issue to the world hegemon, the United States. It also shows the requirements that Ukraine must meet in order to join the European community.

Keywords: Russia-Ukraine conflict, peace negotiations, USA, European Union, High Representative for Foreign Affairs and Security Policy

Wprowadzenie. Коли я починаю писати цю публікацію, війна йде тисячний день. Нагадаємо, російське вторгнення в Україну, російсько-українська війна (у російській пропаганді «спеціальна військова операція», рос. специальная военная операция; скорочено СВО, рос. СВО) — розпочате 24 лютого 2022 року вторгнення Російської Федерації в Україну, що є ескалацією війни, яка триває з 2014 року. Спочатку дії Росії мали форму гібридної війни, елементи якої включали: військове втручання в Крим та його анексію, війну на Донбасі та інцидент у Керченській протоці. З осені 2021 року конфлікт почав загострюватися, перерісши 24 лютого 2022 року у збройну агресію Російської Федерації проти України за характером звичайної війни, коли Росія здійснила широкомасштабне вторгнення в Україну.

На тлі вторгнення президент України Володимир Зеленський запровадив воєнний стан. Тим часом міжнародне співтовариство посилює санкції проти Росії та військову підтримку України, запроваджену з 2014 року. Мої спостереження показують, що реакція Європейського Союзу тоді на концентрацію російських військ уздовж кордону з Україною була обмеженою, хоча дії Росії становили загрозу європейській безпеці. Франція та Німеччина намагаються відновити нормандський формат, а ЄС підтримує Україну, надаючи їй фінансову допомогу, в тому числі на цивільну безпеку.

Позицію ЄС посилить попередження Росії про можливість запровадження фінансових санкцій, які вдарять, зокрема, по російських банках, і блокування Nord Stream 2. Як відомо, Nord Stream 2 – це газопровід для транспортування природного газу, за винятком російської та данської ділянок, маршрут Nord Stream 2 пролягає в основному по маршруту Nord Stream, тобто

з Росії до Німеччини по дну Балтійського моря. Припущення позиції Євросоюзу щодо концентрації російських військ у прикордонних районах України були прийняті під час засідання Європейської ради в грудні 2021 року та деталізовані на засіданні Ради у закордонних справах у січні цього року. Держави-члени засудили дії Росії та підтримали суверенітет і територіальну цілісність України. Вони висловилися за деескалацію шляхом дипломатичних дій і запровадження санкцій у разі подальшої російської агресії проти України. Щоб підвищити здатність України протистояти російському тиску, Європейський Союз надав їй додаткову довгострокову низькопроцентну позику на 1,2 мільярда євро та грант на 120 мільйонів євро. ЄС залишався найбільшим донором допомоги на розвиток для України: з 2014 по 2019 рік Європейська комісія виплачувала йому в середньому близько 270 мільйонів євро грантів на рік, а з 2014 по 2021 рік її уряд отримав 5 мільярдів євро кредитів.

Європейська спільнота посилила підтримку України у сфері цивільної безпеки. У грудні 2021 року вона виділила 31 мільйон євро з Фонду миру на фінансування військових, медичних, інженерних, мобільних і логістичних, а також кіберпідрозділів. У січні цього року тодішній верховний представник із закордонних справ і політики безпеки Жозеп Боррель заявив про можливість організації двох місій:

- допомога у боротьбі з кібератаками;
- військова, яка має допомогти провести реформу військової освіти.

Що ж до подальшої дипломатичної активності ЄС у врегулюванні кризи, то було помітно, що вона була відсунута на маргінес. Це пов'язано з твердою позицією влади Російської Федерації, яка вирішила провести переговори між Росією та США і НАТО. Хоча Європейський Союз координував свої дії зі США, саме США стали лідером у цих переговорах, і саме представник світової держави почав, очолив і веде переговори щодо припинення війни в Україні. Не будемо морочити собі голову, і США, і країни Західної Європи надавали і продовжують надавати допомогу Україні крапельним методом. На мою думку, це означає, що Україна отримує необхідну допомогу, але для того, щоб вести війну з Росією, але все одно не виграти її через відсутність достатніх ресурсів і завдати вирішального удару по агресору.

Чи не вдалося дипломатії ЄС протидіяти російсько-українському конфлікту?

Питання дипломатії в даному дослідженні було підкреслено в дуже обмеженій мірі, тому для цілей даного дослідження воно повинно бути значно розширене. Почну я, звичайно, з Високого представника із закордонних справ та Політики безпеки. Європейська Рада, діючи кваліфікованою більшістю, за згодою Голови Комісії, призначає Високого представника Союзу із закордонних справ і політики безпеки. Таким же чином він може припинити термін своїх повноважень у тому ж порядку. Високий представник проводить спільну зовнішню і безпекову політику Союзу. Через свої пропозиції вона сприяє розвитку цієї політики та реалізує її під керівництвом Ради. Вона також несе відповідальність у рамках Комісії за свої обов'язки у сфері зовнішніх зносин та за координацію інших аспектів зовнішньої діяльності Союзу.

Звичайно, тут можна було б перерахувати всі його компетенції, але для цілей даного дослідження слід зосередитися на найбільш важливих з точки зору української проблеми. Відповідно до статті 27(2) Лісабонського договору про внесення змін до Договору про Європейський Союз та Договору про заснування Європейського Співтовариства, вчиненого в Лісабоні 13 грудня 2007 року. Високий представник представляє Союз у питаннях, що стосуються спільної зовнішньої та безпекової політики. Вона веде політичний діалог з третіми сторонами від імені Союзу і виражає позицію Союзу в міжнародних організаціях і конференціях. Верховний представник очолює Раду закордонних справ. Пам'ятаймо, що ця Рада відповідає за зовнішню діяльність ЄС, від зовнішньої, оборонної та безпекової політики до торгівлі, співробітництва в галузі розвитку та гуманітарної допомоги.

Як відомо, Рада закордонних справ складається з міністрів закордонних справ усіх країн-членів ЄС. Залежно від порядку денного, до них приєднуються:

- міністри оборони (Спільна політика безпеки та оборони);

- міністри розвитку (співробітництва в галузі розвитку);
- міністри торгівлі (Спільна торговельна політика).

Як випливає з подальших положень Договору, засідання Ради у закордонних справах проходять під головуванням Верховного представника Союзу із закордонних справ і політики безпеки. Високому представнику допомагає Європейська служба зовнішніх справ. На основі керівних принципів Європейської Ради Рада також визначає та реалізує зовнішню та безпекову політику ЄС. З метою досягнення цілей ЄС щодо миру та безпеки Рада закордонних справ може, зокрема, ініціювати діяльність ЄС з врегулювання криз (як цивільну, так і військову). Вона також може ухвалювати заходи, необхідні для реалізації зовнішньої та безпекової політики ЄС, включаючи можливі санкції.

Оскільки Європейська служба зовнішніх справ вже згадувалася, слід зазначити, що вона є допоміжним дипломатичним органом при Високому представнику. Сервіс був заснований Лісабонським договором. Вона почалася у 2009 році, з набуттям чинності договору. Створення зовнішньої служби ЄС та її становлення як дипломатичної служби підтримуються інституціями ЄС, головним чином Європейським парламентом та Комісією, які у низці документів вказали на необхідність подальшого розвитку зовнішньої служби та перетворення її на дипломатичну службу Європейського Союзу. Детальна організація та функціонування Європейської служби зовнішніх справ викладені у Рішенні Ради Європейського Союзу від 26 липня 2010 року.

З цього Рішення випливає, що він підпорядковується Високому представнику Союзу із закордонних справ і політики безпеки, якого підтримує у т.ін таких сферах:

- у виконанні мандату Спільної зовнішньої та безпекової політики Європейського Союзу («СЗБП»), включаючи Спільну політику безпеки та оборони («СПБО»), вносити свій внесок, за допомогою своїх пропозицій, у розробку та реалізацію цієї політики під керівництвом Ради, а також забезпечувати послідовність зовнішньої діяльності Союзу;

- як Голова Ради закордонних справ, без шкоди для звичайних завдань Генерального секретаріату Ради;

- у здійсненні обов'язків Віце-президента Комісії, щодо виконання своїх обов'язків у Комісії у сфері зовнішніх зносин, а також у координації інших аспектів зовнішньої діяльності Союзу, без шкоди для звичайних завдань, що виконуються службами Комісії.

Слід також зазначити, що, згідно з вищезазначеним рішенням Ради, до складу Європейської служби зовнішніх справ входять центральна адміністрація та представництва ЄС у третіх країнах та міжнародних організаціях. За моєю інформацією, в Україні також є делегація. Ще одним дуже важливим інструментом зовнішньої та безпекової політики Європейського Союзу є Політико-безпековий комітет. Роль і склад Комітету з політики і безпеки (ПВК) визначені статтею 38 Договору про функціонування Європейського Союзу. Як випливає з наведеного положення Договору, Комітет несе відповідальність за:

- спільна зовнішня та безпекова політика ЄС (СЗБП) та Спільна політика безпеки та оборони;

- стежить за міжнародною ситуацією;

- рекомендує Раді прийняти конкретний стратегічний підхід або політичний вибір;

- надає вказівки Військовому комітету, Військово-політичній групі та Комітету з цивільних аспектів врегулювання криз;

- забезпечує політичний контроль за операціями з врегулювання кризових ситуацій та їх стратегічним спрямуванням.

Зокрема, вона проводить аналіз і забезпечує форум для дебатів щодо зовнішньої стратегії ЄС у таких сферах, як запобігання конфліктам та розбудова миру. До його завдань входить організація семінарів та нетворкінгових заходів, а також збір актуальної інформації для офіційних осіб та експертів ЄС. Супутниковий центр Європейського Союзу (SatCen) також відіграє важливу роль у сфері дипломатії та забезпечення миру в усьому світі. SatCen підтримує

і в даний час підтримує EEAS, держави-члени ЄС, Європейську комісію, треті країни і міжнародні організації, такі як ООН і НАТО, в їх прийнятті рішень в області CFSP/CSDP. SatCen фінансується державами-членами ЄС. Ним керує рада представників усіх держав-членів ЄС, яка затверджує його бюджет і робочу програму. Вона залишається під наглядом Комітету з політики та безпеки (PSC) та оперативним керівництвом Високого представника Союзу.

Заслуговує на увагу і Європейський інститут безпекових досліджень (EUISS). Як впливає зі змісту цього Рішення, EUISS надає підтримку Союзу у прийнятті рішень у сфері СПБО шляхом вивчення та аналізу. та коло зовнішніх експертів, у тому числі тих, що займаються безпекою. Управління аналізованим інститутом здійснюється правлінням і директором. До основних обов'язків ради входить прийняття річних і довгострокових робочих програм та відповідного бюджету інституту. До 30 листопада кожного року правління має затвердити щорічну програму дій інституту. Рада складається з одного представника від кожної держави-члена та одного представника від Комісії. Рада скликається не рідше двох разів на рік і головується Високим представником Союзу із закордонних справ і політики безпеки.

Генеральний директор Військового штабу Європейського Союзу може брати участь у засіданнях Ради. Рада може прийняти рішення про створення спеціальних робочих груп або постійних комітетів для розгляду конкретних питань. Рада призначає Директора на підставі рекомендації Високого представника Союзу із закордонних справ і політики безпеки на трирічний термін з можливістю продовження мандата на два роки. Директор відповідає за повсякденне управління Інститутом, підготовку проекту Річної програми роботи та Річного звіту Інституту, а також підготовку роботи Ради.

Основна місія Інституту полягає в наданні аналітичних та дискусійних форумів, які можуть бути корисними та актуальними для формування політики ЄС. Виконуючи цю місію, вона також виступає сполучною ланкою між європейськими експертами та політиками на всіх рівнях.

Отже, з такими інструментами та компетенціями, чи може дипломатія ЄС зазнати невдачі у суперечці між Росією та Україною, і чи може ЄС мати більший вплив на ставлення Російської Федерації? Я думаю так. На мою думку, санкції ЄС проти Російської Федерації мають вдарити сильніше, ніж вони завдали. З іншого боку, важливо також мати на увазі деякі відмінності між Західною Європою та Сполученими Штатами у їхньому підході до війни та миру. Не варто приховувати, що США підуть на військові дії і мирні переговори в ситуації, коли отримають від цього прибуток. Західна Європа ж візьме на себе зобов'язання підтримувати Україну у великих масштабах, в ситуації, коли громадяни окремих країн будуть забезпечені матеріальною безпекою, тобто всі їхні потреби будуть задоволені. А те, що залишиться з фінансових ресурсів, уряди цих країн спрямують їх на підтримку України. Я думаю, що саме з такої легітимної політики бере свій початок крапельний метод допомоги у війні з Російською Федерацією.

Чи відіграє дипломатія ЄС провідну роль у мирних переговорах? За моїми спостереженнями, вона вже давно не відіграє такої ролі. З тексту Магдалени Седро (PAP) зрозуміло, що «Європейська Рада вітає спільну заяву України та США за підсумками їхньої зустрічі в Саудівській Аравії 11 березня 2025 року, включаючи пропозиції щодо угоди про припинення вогню, гуманітарної допомоги та відновлення обміну розвідданими та допомоги у сфері безпеки з боку США». Лідери закликали Росію продемонструвати реальну політичну волю до припинення війни. Але заклик, як завжди, закінчується на цьому. Наразі ЄС та Україна залишаються поза переговорами. Однак у якийсь момент їх доведеться запросити до них - якщо переговори мають завершитися більш довготривалою угодою. Звісно, з української сторони переговорний процес мав би вести сам Володимир Зеленський.

Однак, можливо, президент делегує на ключові переговори керівника свого бюро Андрія Єрмака, який, до речі, представляв свою країну на Мюнхенській конференції з безпеки Єрмака. Можливо, він не є широко відомим - але він є ключовою особою в Києві, яку вважають сірим ієрархом президентської адміністрації. Водночас Єрмака вважають жорстким гравцем і гострим

переговорником. А хто з боку ЄС. За винятком Сполучених Штатів, здається, Стіва Віткоффа, і нікого з Європи.

2. Вурхливі переговори про мир в Україні урхливі переговори про мир в Україні

Автором бурхливих мирних переговорів у збройному конфлікті між Російською Федерацією та Україною є сам Дональд Трамп. Через пасивну позицію Європейського Союзу він взяв на себе мирну ініціативу. Поки що переговори, які тривають, викликають у нас багато негативних емоцій. Це пов'язано з тим, що Дональд Трамп не має чіткої стратегії і так чи інакше підлабузнюється до Росії. 12 квітня 2025 року, відповідаючи на запитання про ситуацію в Україні, президент США відповів: «Я думаю, що у нас є досить хороші новини щодо деяких конфліктів», - заявив президент США Дональд Трамп. У суботу він оцінив, що переговори про припинення війни в Україні йдуть добре, але в той же час припустив, що прийде час перейти від слів до дії».

Дональд Трамп згадав п'ятничні переговори між його посланцем Стівом Віткоффом і Путіним під час польоту на гала-вечірку змішаних бойових мистецтв UFC в Маямі. «Ми ходимо на бої. У нас багато боїв по всьому світу, і я думаю, що незабаром у нас буде багато хороших новин про деякі з них, і ми побачимо, як все пройде. Але це були цікаві вихідні. Я думаю, що у нас є досить хороші новини про деякі конфлікти», - сказав він, маючи на увазі переговори Віткова з Путіним і суботні переговори між його посланцем і главою МЗС Ірану в Омані.

«Я думаю, що українсько-російські відносини можуть бути нормальними. Але ми скоро дізнаємося. Є момент, коли треба перестати говорити, а просто діяти. «Побачимо, що станеться, але я думаю, що все йде добре», - сказав він. - сказав він. У розпалі тривають переговори щодо дня 12 квітня 2025 року. «Гардіан» повідомила, що США «вимагають контролю» над ключовим трубопроводом, яким російський газ надходить через територію України до Західної Європи, в рамках очікуваної угоди з видобутку корисних копалин. Офіційні особи США та України обговорили це питання днем раніше. Західноєвропейські країни не висловлюють жодних серйозних заперечень з цього приводу. Можна сказати, що вони відмовчуються. Чи є для цього підстави? Схоже, що так.

Таким чином, країни Європейського Союзу під егідою США могли б отримати вигоду від сировинних переваг Російської Федерації. Слід також додати, що США також виграли б від цієї угоди. Слід визнати, що з 1 січня 2025 року, після закінчення терміну дії контракту між російським «Газпромом» та українським «Нафтогазом», постачання російського газу до Європейського Союзу через Україну було перервано. Це правда, що газу з Росії до Західної Європи надходить все менше і менше. Однак слід мати на увазі, що європейські чиновники не змогли домовитися про включення заборони на імпорту російського скрапленого природного газу (СПГ) в майбутні пакети санкцій ЄС. За даними джерел Reuters, причиною цього є побоювання надмірної залежності від газу з США, особливо в умовах ескалації торговельної війни з цією країною. Європейські країни також побоюються не знайти інших надійних постачальників.

У самій Німеччині не бракує голосів про повернення до імпорту газу з Росії. Прем'єр-міністр Тюрінгії Маріо Фойгт не виключає повернення до імпорту російського газу за умови припинення війни в Україні. Він закликає до зміни зовнішньої політики Німеччини, наголошуючи на необхідності захисту національних інтересів. Він хоче переговорів і з Трампом, і з Путіним. Прем'єр-міністр Тюрінгії Маріо Фойгт (ХДС) в інтерв'ю Berliner Zeitung припустив можливість відновлення імпорту газу з Росії в майбутньому, якщо війна в Україні закінчиться. Фойгт підкреслив, що «серйозні дипломатичні зусилля» для припинення конфлікту мають вирішальне значення. Фойгт розкритикував зовнішню політику Німеччини, назвавши її «морально екзальтованою» і неефективною. Він вказав на необхідність «ренесансу реальної політики», коли держави діють відповідно до власних інтересів. Це не поодинокі заява. У майже ідентичному ключі прем'єр-міністр Саксонії Міхаель Кречмер запропонував послабити

санкції проти Росії, що було зустрінуте критикою. Войт, однак, вважає, що Німеччина повинна розглянути всі варіанти, щоб не послабити власну позицію.

Необхідно також переглянути пропозицію Трампа і західноєвропейських представників про створення так званих «окупаційних зон». Концепція полягала б у тому, що британсько-французькі війська охороняли б мир у західній частині України, а російські війська - на територіях, досі окупованих в Україні. Нікого не треба переконувати, що це концепція союзників, які перемогли Німеччину в 1945 р. Я не зовсім розумію, чому українська територія мала бути окупована «союзницькими військами». Нагадаємо, після перемоги над Німеччиною союзники сформували Союзницьку контрольну раду для Німеччини. Це був на той час вищий законодавчий та адміністративний орган держав, що окупували Німеччину після Другої світової війни. - До її складу входили головнокомандувачі збройних сил у 4-х окупаційних зонах; завданням Ради була координація діяльності військових рад окупаційних зон 4-х держав; 1945-46 видала багато законів і відозв, що стосувалися переважно демілітаризації та денацифікації; розбіжності, головним чином між СРСР і західними союзниками, призвели до припинення (III 1948) її діяльності.

Але це була інша ситуація, на той час агресор був переможений, і потрібно було докласти зусиль, щоб більше ніколи не було війни. Щоб гітлерівська Німеччина більше ніколи не оговталася. А в українській ситуації, зрештою, ця країна стала жертвою агресії і відважно бореться за свій суверенітет. Звідси саме ця пропозиція. Порівнювати ці два періоди в історії Європи для мене незрозуміло. Адже це ображає гідність українського народу.

Що потрібно знати? Протягом тривалого часу переговори щодо сировинної угоди ставали все більш запеклими. Президент України Володимир Зеленський справедливо наголошував і наголошує на необхідності паритетності в угоді. Україна погодиться на угоду лише в тому випадку, якщо доходи будуть розподілятися порівну. Володимир Ланда, старший економіст Центру економічної стратегії, київського аналітичного центру, сказав, що американці хочуть «все, що можуть отримати». Але, на його думку, їхні «колоніальні» вимоги мають мало шансів бути прийнятими Києвом. Корисні копалини під захистом?

Американсько-українська сировинна угода підписана, повідомляє тижневик «Політика». Є офіційне підтвердження. Після місяців переговорів США підписали сировинну угоду з Україною. Сторони домовилися про створення Американсько-українського інвестиційного фонду реконструкції. Американсько-українська угода була укладена у Вашингтоні. «30 квітня США та Україна підписали угоду про створення Українсько-американського фонду реконструкції інвестицій. Звичайно, міністр фінансів США Скотт Бессент приписує успіх Донаду Трампу, проголошуючи, що завдяки невтомним зусиллям президента США, спрямованим на забезпечення тривалого миру, між двома країнами було підписано сприятливу угоду. Тож про що йдеться в угоді між США та Україною? Віце-прем'єр-міністр Свириденко розповіла про деталі угоди. Вона написала, що повний контроль і право власності залишаться за Україною. «Вся сировина на нашій території і територіальні води належать Україні.

Вона також додала, що саме українська держава вирішує, що і де видобувати, і що надра належать Україні, чітко визначено в угоді. Україна і США мають спільно управляти фондом, створеним за цим фондом. Такі компанії, як "Укрнафта" або "Енергоатом", мають залишитися в руках України. За словами Свириденка, угода зі США не стоїть на заваді прагненням Києва до ЄС.

Я повністю підтримую і підтримую вступ України до Європейського Союзу. Я також знаю, що 28 лютого 2022 року Україна подала заявку на членство в ЄС. Європейська комісія оприлюднила висновок Європейської комісії щодо заявки України на членство в ЄС 17 червня 2022 року. У свою чергу, 23 червня 2022 року Європейська Рада надала Україні статус кандидата. Він звернувся до Європейської комісії з проханням доповісти Раді про виконання умов, викладених у висновку Комісії щодо заявки на членство. Європейська Рада 23 та 24 червня 2022 року оприлюднила висновки, серед інших: для України щодо кандидатури України

до європейської спільноти. Крім оголошення підтримки у війні з РФ, є один з найважливіших критеріїв такий: Від його буде залежати просування кожної країни до Євросоюзу

індивідуальні досягнення у виконанні Копенгагенських критеріїв, враховуючи здатність ЄС приймати нових членів. Копенгагенські критерії були визначені Європейською радою в Копенгагені в 1993 році та посилені на Європейській раді в Мадриді в 1995 році;

стабільність інститутів, що гарантують демократію, верховенство права, права людини, повагу та захист меншин.

– функціонуюча ринкова економіка та здатність справлятися з конкурентним тиском і ринковими силами ЄС;

– здатність брати на себе вимоги членства, включаючи здатність ефективно впроваджувати принципи, норми та політику, які складають *acquis* ЄС, і досягати цілей політичного, економічного та валютного союзу.

Українська влада має звернути увагу на принцип вільного руху товарів, вільного руху працівників, права заснування, вільного руху капіталу, *acquis* у сфері державних закупівель, право інтелектуальної власності, безпечність харчових продуктів, судову систему та основні права, зовнішню політику, безпека та захист.

Чи прискорить доступ до українських корисних копалин кінець війни? Оцінка віцепрезидента США Д. Венса чітко показує – „, що війна в Україні не закінчиться найближчим часом". У свою чергу Марко Рубіо попередив, що якщо справжній прорив у конфлікті питанні відбудеться не дуже швидко, Дональд Трамп "зіткнеться з рішенням, скільки ще присвятити часу цій справі" Верховна Рада (парламент) України має зібратися на позачергове засідання 8 травня для ратифікації угоди з США про мінеральні ресурси —, повідомив у п'ятницю депутат Ярослав Железняк. Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль пояснив, що два з трьох документів щодо Угоди про корисні копалини не доведеться ратифікувати. **ТОЖ ЗАХИСТ ЗА ГРОШІ ТА СИРОВИНУ УКРАЇНИ.**

Резюме. Ця публікація базується на інформації, отриманій з авторизованих вітчизняних та іноземних веб-сайтів у поєднанні з власними спостереженнями Автора. Для цілей цього дослідження було відібрано кілька повідомлень ЗМІ про мирні переговори: Російська Федерація – Україна. Переговорна ситуація динамічна, характеризується багатьма поворотами в бік України і самої Росії. Путінська Росія, здійснюючи агресію проти України, порушила багато актів міжнародного права, в тому числі положення Статуту Організації Об'єднаних Націй. Цікаво, що крім Китаю, Франції, Сполучених Штатів і Великої Британії, серед жіноч-засновниць також є колишній Союз Радянських Соціалістичних Республік. Спадкоємцем цієї карти в даний час є Російська Федерація. Незалежно від зміни політичної системи, ця Хартія має обов'язкову силу для держави. Стаття 2 цієї Конституції ООН передбачає, що всі члени утримуються у своїх взаємних відносинах від застосування загрози силою або її застосування проти територіального цілого чи незалежності будь-якої держави або будь-яким способом, що суперечить цілям Організації Об'єднаних Націй.

Аналізуючи питання переговорів, я вважаю, що українська влада має ще більше активізувати свої дії, спрямовані на поступове становлення незалежності від своїх переговорних керівників „, за межами Великої Води, а також від західноєвропейських. Я усвідомлюю, що це неможливо в ситуації, що склалася. З поліпшенням економічної ситуації і отриманням досвіду у західних фахівців питання незалежності від зовнішніх принципалів можливе в довгостроковій перспективі.

Джерела та література

1. Правові акти Європейського Союзу
2. Договір про Європейський Союз - консолідований текст з урахуванням змін, внесених Лісабонським договором (ОВ 2004.90.864/30)
3. Договір про функціонування Європейського Союзу (ОВ 2004.90.864/2)

4. Рішення Ради Європейського Союзу від 26 липня 2010 року, що встановлює організацію та принципи роботи Європейської служби зовнішніх дій (2010/427/ЄС)

5. Рішення Ради від 22 січня 2001 про створення Комітету з політики та безпеки (2001/78/CFSP).

6. Рішення Ради 2014/401/CFSP щодо Супутникового центру Європейського Союзу та скасування Спільних дій 2001/555/CFSP щодо створення Супутникового центру Європейського Союзу (ОЄ.2014.188.73, зі змінами: ОЄ.16.327.78 - 2016.12.01, ОЄ.2023.135.120 - 2022.07.01)

7. Рішення Ради 2014/75/CFSP від 10 лютого 2014 року про Інститут досліджень безпеки Європейського Союзу. Інститут знаходиться в Парижі (О. L 41 від 2.12.2014)

Веб-сайти

1. [https://www.google.com/search?client=firefox-b-](https://www.google.com/search?client=firefox-b-d&q=kt%C3%B3ry+dzicie%C5%84+wojny+na+ukrainie)

[d&q=kt%C3%B3ry+dzicie%C5%84+wojny+na+ukrainie](https://www.google.com/search?client=firefox-b-d&q=kt%C3%B3ry+dzicie%C5%84+wojny+na+ukrainie) (переглянуто: 17.04.2025)

2. Володимир Василенко, Російсько-українська війна 2014 року: причіні, перебіг та політико-правові оцінки, „унський Тиждень”

3. Ендрю Осборн, Павло Політук, російські війська вторгаються в Україну після того, як Путін наказав атакувати [онлайн], Reuters, 24 лютого 2022 (доступ: 17 квітня 2025. Пор теж. Росія атакує Україну, оскільки зухвалий Путін попереджає США, НАТО [онлайн], AP NEWS, 23 лютого 2022 (доступ: 17 квітня 2025)

4. „Normandy in the shadow of Ukraine „New Dziennik” [онлайн] [переглянуто 23 серпня 2021]. Наразі веб-сайт більше не існує

5. <https://www.pism.pl/publikacje/ue-wobec-ryzyka-eskalacji-konfliktu-rosyjsko-ukrainskiego> (доступ: 17.04.20-25)

6. <https://www.consilium.europa.eu/pl/council-eu/configurations/fac/> (переглянуто 2025-04-26)

7. https://www.eeas.europa.eu/delegations/ukraine_en (доступ:26/04/2025),
https://www.eeas.europa.eu/delegations/ukraine_en (доступ:26/04/2025)

8. https://www.eeas.europa.eu/eeas/csdp-structure-instruments-and-agencies_en#16124 (переглянуто 2025-05-1)

9. https://www.eeas.europa.eu/eeas/csdp-structure-instruments-and-agencies_en#16124 (переглянуто 1 травня 2025).

Перекладено за допомогою Lingvanex.com

10. <https://www.bankier.pl/wiadomosc/Na-szczycie-UE-przekonanie-ze-nie-tocza-sie-prawdziwe-negocjacje-pokojowe-8911124.html> (переглянуто 1.05.2025)

11. <https://www.iz.poznan.pl/publikacje/serwis/moment-prawdy-dla-europy-61-monachijska-konferencja-bezpieczenstwa> (переглянуто: 1.05.2025)

12. <https://wiadomosci.wp.pl/krajew-niepewnosc-i-brak-klarownej-strategii-trump-zastepuje-podlizywaniem-sie-rosji-7146656331451360a> (переглянуто 2.05.20-25)

13. <https://wydarzenia.interia.pl/zagranica/news-trump-wyslal-komunikat-o-rosji-i-ukrainie-idziemy-na-walki,nId,21395356> (переглянуто 1.05.2025)

14. <https://www.theguardian.com/europe>(dostęp:2.05.2025 p.)

15. <https://wiadomosci.onet.pl/swiat/ue-wciaz-bedzie-importowac-rosyjski-gaz-ziemny/ycv6p53>(dostęp:2.05.2025 p.)

16. <https://www.money.pl/gospodarka/niemcy-chca-powrotu-do-rosyjskiego-gazu-w-obronie-wlasnych-interesow-7142803076099008a.html>(dostęp:2.05.2025 p.)

17. <https://www.rp.pl/polityka/art42218191-contract-rawowcowa-usa-ukraine-signed-is-official-confirmation> (доступ:2/05/2025)

18. https://x.com/Svyrydenko_Y/status/1917695985507053772(dostęp:2;05.2025
<https://www.consilium.europa.eu/pl/policies/ukraine/>(dostęp:2.05.2025 https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=LEGISSUM:accession_criteria_copenhagen(dostęp:2.05.2025

19. <https://wydarzenia.interia.pl/ukraina-rosja/news-vance-wprost-o-wojnie-w-ukrainie-podzielil-sie-pesymistyczna,nId,21398726>(dostęp: 2/05/2025)

Перекладено за допомогою Lingvanex.com

УДК 327.8:355.48+316.77

полк. Войтко О., канд. військ. н., доц., лауреат Національної премії України імені Бориса Патона

Начальник інституту стратегічних комунікацій Національного університету оборони України
Федорієнко В., канд. техн. н.

Національний університет оборони України, Україна

ДЕКОНСТРУКЦІЯ РОСІЙСЬКОГО НАРАТИВУ «ЯДЕРНОГО ШАНТАЖУ»: АНАЛІЗ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ ПРОТИ УКРАЇНИ НА ОСНОВІ ДАНИХ

Анотація. З початку повномасштабного вторгнення російської федерації на територію України, використання росією ворожих наративів, як інструменту інформаційної війни набуває все більш загрозливих рис. Один із таких наративів є «ядерний шантаж» який пропонується дослідити. Використовуючи дата-орієнтований підхід, дослідження вивчає конкретні заяви та дії, що демонструють стратегію ядерного шантажу росії, а також аналізує поширення пов'язаних із цим сюжетів у інформаційному просторі. Дослідження також оцінює ефективність російської інформаційної війни, виявляючи як її успіхи у формуванні внутрішнього наративу, так і проблеми у досягненні стратегічних цілей в Україні. Результати демонструють складний взаємозв'язок між ядерними погрозами та маніпулюванням інформацією у стратегії росії.

Ключові слова: ядерний шантаж, інформаційна війна, російський наратив.

Col. Voitko O., PhD (Military), Assoc. Prof., Laureate of the Borys Paton National Prize of Ukraine

Head of the Strategic Communications Institute of the National Defense University of Ukraine

Fedoriienko V., PhD (Tech.)

National Defense University of Ukraine, Ukraine

DECONSTRUCTING THE RUSSIAN "NUCLEAR BLACKMAIL" NARRATIVE: A DATA-DRIVEN ANALYSIS OF INFORMATION WARFARE AGAINST UKRAINE

Abstract. Since the commencement of the russian federation's full-scale invasion of Ukraine, the utilization of adversarial narratives by russia, as a tool of information warfare, has assumed increasingly menacing characteristics. One such narrative, that of 'nuclear blackmail,' is proposed for scholarly inquiry. Employing a data-driven approach, this study examines specific pronouncements and actions that demonstrate russia's nuclear blackmail strategy, and it analyzes the dissemination of related storylines within the information domain. Furthermore, this research assesses the efficacy of russia's information warfare, identifying both its successes in shaping domestic narratives and its challenges in achieving strategic objectives in Ukraine. The findings elucidate the intricate relationship between nuclear threats and information manipulation within russia's strategic framework.

Keywords: nuclear blackmail, information warfare, russian narrative.

Сучасні геополітичні конфлікти, особливо російсько-українська війна, характеризуються тісним переплетенням ядерної риторики та інформаційної війни (Horovitz, 2023; Sechser, 2017). Росія активно використовує стратегію ядерного шантажу для стримування втручання Заходу та підриву українського опору (Kofman & Radin, 2023; Pifer, 2022). Ядерний шантаж визначається як стратегія, в якій держава використовує загрозу застосування ядерної зброї для примусу противника до певних дій або поступок (Gartzke & Kroenig, 2013). Російський підхід у